

GRALSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 7

November 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Det är snart färdigt
Ur våra Mästares liv och lära
berättat av Gulli Bergvall
Gralskalkens utstrålning
I vissheten ska vi leva
Sanningen ger frihet
Genom sekler av okunnighet
Segern är vunnen
Alltid redo
Björken; av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möte gatan 8, 1 tr.ned,
Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79
Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/16 47 82
Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år Beställning hos
Gralssvåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Duvvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas. Pris Kr.1:50

DET ÄR SNART FÄRDIGT

När vintermörkret smyger in över våra gator och gör tillvaron i
den trevna hemmiljön efterlängtat, får vi mer tid över att tän-
ka igemom våra problem och besluta oss för hur vi ska ställa oss
till allt tal om överhängande fara för omvälvningar och katastro-
fer över jorden.

Ingen lär väl betvivla att förutsägelserna är väl grundade. Ängs-
ligt ser vi ut över världsläget med krig och revolutioner i så
gott som varje land, men frågan är om vi måste förskräckas inför
det vi har att vänta. När vi vet att allt noga förberetts av ande-
makterna i vår världs hierarki och av dem som skyddande vakar ö-
ver oss i skyn i tusen sinom tusen färdigutrustade transportme-
del, behöver vi då oroa oss? Om allt är i detalj planlagt, som
det sagts oss, och vi vet att det som kommer när den stora utgall-
ringen slutförts, blir en ny och bättre ordning, varför då inte
emotse allt med tacksam glädje. Tiden är inne, alla förberedan-
de mått och steg vidtagna, liv ska skyddas, liv ska räddas över
till andra världar. De fysiska kroppar som inte längre har någon
mission att fylla på jordeplanet är det på bästa sätt sörjt för
på "andra sidan".

Människan är själv orsak till det läge som uppstått på jorden,
hon må ock själv bära följderna. Straff finns emellertid inte i
de högre världarna, hon har sin frihet att handla som hon för
gott finner, men verkan följer på orsak, och den verkan kommer
att bli tung för många. Men vi är älskade av dem som lever i de
högre sfärerna, de önskar oss allt gott och de kommer att stå
oss bi i våra svåra stunder.

När vi vet hur lite anledning vi har att frukta en övergång till
det nya, låt oss då emotse allt med lugn förtröstan. Ty allt är
snart färdigt. Snart får det ske.

Blott vi inte misströstar, blott vi tror på deras kärlek och för-
söker fatta deras vishet, går allt oss väl.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

Mannen, som amerikanerna träffade i den lilla bergsbyn, fortsatte att undervisa dem:

"När individen beger sig till Löftets land, måste han helt lämna och glömma mörkets land. Det är onöjligt att både stanna kvar och bege sig av. Han måste glömma vad han inte vill minnas och endast minnas vad han vill hålla kvar. Det ena är lika viktigt som det andra. Om han vill se sin vision uppfylld, måste han hålla den kvar i tanken och koppla bort eller vägra att minnas, det han inte vill frambringa. Varje hans idé, tanke, ord och handling måste vara visionen trogna för att den ska kunna frambringas. Detta är sann koncentration, kraftens inriktning på det väsentliga. Detta är att älska idealet. Det är bara genom kärlek, som idealet kan komma till uttryck. Kärleken gör idealet verkligt.

Om han misslyckas i början, måste han vara beslutsam och sträva vidare. Detta är viljeträning, strävan efter självförtroende, uttrycket för att tron riktar in kraften mot idealet. Idealet skulle aldrig kunna uppnås utan denna medvetna kraftinriktning, denna viljeträning, och ändå skulle det vara ödesdigert för idealet om viljan inte vore idealisk. Viljan måste äga samma kvalitet som det ideal den skall tjäna. Om i viljan inte ingår önskan att tjäna, kan den kraft som viljan vill sätta in inte frigöras i själen. Viljan att tjäna låter livsströmmen ständigt flöda genom jaget och låter jaget bestrålas. Tjänandet ger visionen mening, frigör kärleken i livet. Om kärleken flödar genom medvetandet, mottas den av hela organismen, den genomtränger varje cell. Kroppen kommer i harmoni, själen blir strålande, sinnet blir upplyst, tanken genomträngande, lysande, levande, avgörande. Ordet blir övertygat sant, konstruktivt, och det fysiska förnyas, renas och skärpes. Förhållandena omkring bringas i samklang, och allting faller in i sitt rätta läge.

JAG ÄR uttryckes genom mig, och jaget tillåtes inte längre undertrycka detta JAG ÄR. Om kroppen inte är lydig mot Anden - hur kan den då uttrycka Anden? Det medvetna sinnet måste söka och önska Anden för att lära känna Andens kraft. På så sätt lär sig individen förstå, att Anden är behovets uppfyllelse. Detta kan inte få ett högre uttryck än när det tillåtes fylla andras behov. Det är detta utflödande till andra, som öppnar Andens förrådsrum. Det är detta 'Jag vill tjäna', som öppnar Guds obegränsade förråd för alla och ger själen insikt.

Själen återvände till fadershuset så snart den var villig att tjäna. Den förlorade sonen som tjänar, blir den firade sonen. Tjänaren som levde på fröskidor blir en

furste i ett kungligt hem, sina egna möjligheters hem. Han känner Guds kärlek och förstår och tillägnar sig sin Faders gåva. Endast en son kan ta emot denna gåva. Ingen tjänare, ingen lejd person kan träda in i glädjen i sonens arvedel. När vi vet, att vi hör till Faderns hushåll och att vi är arvtagare till allt vad Fadern har, då kan vi börja leva så som Fadern önskar att vi skall leva. Se, nu är vi Guds söner. Son-medvetandet ger uppfyllelse. Vi finner varje hjärtats önskan uppfylld av Fadern så snart vi spelar sonens roll i tanke, ord och handling. Vi finner att Guds söner är fria."

Här slutade talaren sin undervisning, han uttalade en förhoppning om att få träffa amerikanerna i vinterkvarteret och skildes från dem.

Nästa morgon lämnade de byn och färdades vidare. Leden gick nu under tre dagar genom ett ödsligt bergland. Sedan nådde de en bred och tätt befolkad dalgång. Den by de valt till vinterkvarter låg i hjärtat av detta bördiga land, och de hoppades att under vintern dagligen komma i kontakt med dess befolkning.

De nådde bestämmelseorten i slutet av november och blev inbjudna att komma och bo hos en underbar kvinna, som de redan tidigare stiftat bekantskap med. De fann henne strålande vacker och trodde att hon var helt ung. Stör blev därför deras förvåning, när de fick veta att hon var mer än fyra hundra år gammal. Hon var högt älskad av folket, och amerikanerna kom att hysa allt större vördnad och tillgivenhet för henne, ju mer de lärde känna henne.

I slutet av december anlände en del folk till byn för att närvara vid en högtidlig sammankomst, som skulle äga rum på nyårsaftonen. Amerikanerna blev också inbjudna att vara med. Mötet var avsett för dem, som på allvar hade börjat det andliga verket och hunnit så långt, att de var säkra på sin sak - hade accepterat det högre medvetandet och förstått vad det betydde i livet. Mötet kallades ibland "övergångens fest".

På nyårsaftonens kväll anlände amerikanerna till platsen för sammankomsten, där ungefär 200 personer redan samlats. Lokalen var upplyst som av osynliga lampor och var mycket vacker. Efter en stund infann sig det sköna kvinnliga väsen, som en gång varit amerikanernas värdinna vid en tidigare fest. Hon steg upp på ett podium och började tala:

"Vi är församlade här i kväll med en önskan om att fullt tränga in i vad det innebär att övergå från ett lägre medvetande till ett högre, och vi välkomnar dem av er som är färdiga för detta. I början följde ni oss, ledda av ert intresse för de ting ni har sett oss utföra och som ni först betraktade med vördnad och förundran, eftersom ni ansåg dem vara under. Vi vet att ni nu lärt er se på dessa ting som vardagliga företeelser i ett liv som lever på rätt sätt, ett naturligt dagligt liv sådant Gud vill att vi alltid skall leva det. Ni är nu övertygade om att vi inte har utfört några underverk. Ni förstår den sanna andliga innebörden i vad vi gör. Det medvetande, som fungerar på det sant andliga planet tolkar alltid alla former utifrån det underliggande idealet. Sedan uppenbaras

den stora inre innebörden, och det finns inget mysterium - följaktligen inte heller något under eller mirakel. Denna övergång från ett lägre medvetande till ett högre innebär, att man gör sig av med det material som är helt dissonans och disharmoni och i stället tar upp och tar emot Kristus-medvetandet, där allt är skönhet, harmoni och fulländning. Detta är det naturliga sättet att leva, det som Gud ser oss leva och som Jesus gav oss ett så underbart exempel på här på jorden. Det andra sättet är det onaturliga, det själviska och hårda sättet. När vi fattar detta är det så lätt, så naturligt att följa Kristus-vägen. Då kommer vi in till Kristus-medvetandet.

Detta är inte en sådan fest, som människor med det förgängliga medvetandet kanske tror. Det är en förståelsens och fullbordandets fest, som symboliserar övergången från det förgängliga medvetandet till Kristus-medvetandet, så högeligen missförstått i dag över hela världen. Vi tror emellertid att alla Guds barn en gång kommer att samlas till en sådan här fest, med sann förståelse för dess innebörd.

Med oss här i kväll kommer vi att ha några av dem, som så fullbordat sina kroppar att de kunnat ta dem med sig till de himmelska rikena för att där få den högsta undervisning. De har alla levat här en viss tid i synlig form och sedan gått över och tagit kropparna med sig till en plats i medvetandet, där de inte är synliga för dödliga ögon. Och vi måste höja vårt medvetande till Kristus-medvetandet för att kunna samtala med dem. Men de som så fulländat kroppen, att de kan gå till himmelriket, de kan komma tillbaka hit och vända åter härifrån, när de vill. De kan komma och undervisa alla, som är mottgliga för deras lära och visa sig och försvinna allt efter egen önskan. Det är dessa, som kommer och ger oss undervisning när vi är färdiga för sådan - ibland intuitivt och ibland genom personlig kontakt. Fem av dessa kommer att bryta bröd med oss här i kväll. Bland dessa fem finns en, som vi älskar särskilt högt eftersom hon är mor till en av de våra och har vistats bland oss. (Detta visade sig vara Emils mor.) Låt oss nu samlas omkring borden. "

Forts. i nästa nr.

GRALSKALKENS UTSTRÅLNING

Alla konstnärer som målar religiösa motiv har omgivit s.k. heliga föremål med en strålgans betecknande ett särskiljande av dessa ting från de profana. Detta har hos åskådaren frammanat en känsla av upphöjande art som om dem beskärdes privilegiet att skåda det jordiska ögon i allmänhet inte tillåtes att se. I vad mån dessa konstnärer verkligen sett ett ljussken omkring det heliga föremålet eller de endast vädjat till vederbörlig uppskattning, är en fråga om kvalitet hos dem.

Dock får vi inte glömma det Indiens vise lärt oss och som även blir alltmer vanligt att vi själva erfar, att det för andliga ting öppnade ögat verkligen äger förmåga att se bortom det timliga. Ting som helgats av en uppriktigt andlig utövare av en religion blir mottagare av en kraft av upphöjt slag, och denna kraft strömmar ut ur föremålet utan att avta i styrka, ja, den kan ge sig tillkänna under årtusenden. Så är lagen för dess verkan. Kraften uppfattas av det mänskliga ögat, öppet härför, som ljussken.

När det säges att Gralen, som var att finna mitt på det bord, runt vilket riddarna vid kung Arthurs hov var församlade, blev sedd av dem, var det inte den materiella Kalken det gällde, ty den var ännu inte funnen, men ett ljussken, outhärdligt starkt för den som inte ägde renhet i sitt väsen, strålade ut från den plats, där Gralen en gång varit placerad. Det var Kalkens högre kroppar, som ännu dröjde kvar där den en gång i fysisk form blivit anbringad.

Gralskalken är en bild av mänskligheten, den andligt högtstående och den svaga, jordbundna. Den är ett enande av de båda grupperna; den högtstående ger kraft åt den andra parten att höja sig, och i den mån kraften tas upp av ett öppet sinne går människosläktet framåt i andlig utveckling. Kraften i Kalkens utstrålning visar släktets uppnådda nivå.

Den Gralskalk som Josef av Arimatea under Kristi tid under sin dödskamp förde till druiderna i England - märk väl, endast i dess högre kroppar - den var i sin utstrålning stark nog att blanda den svaga och ge väldig styrka, självtillit och dådkraft åt de rena riddarna. Maningen till dem att handla var så påfordrande att de lämnade sitt land och red ut i vida världen för att söka den jordiska motsvarigheten till Kalken. Formen angavs i centrum av det ljusknippe, som strålade ut i alla riktningar, när de församlade riddarna koncentrerade sina blickar till bordets mitt. De visste alla vad de sökte, men endast få lyckades finna det de red ut i världen för att finna.

I vad mån dagens Gralskalk förmår rätt uppfattas av ett i mörker fångat människosläkte beror nu som då på vars och ens kvalitet. Idag är det emellertid inte fråga om att med fysiska eller astrala ögat uppfatta strålgansen, ty nu har vi höjt vårt tänkande från det astrala till det mentala planet. Samtidigt som vi höjer oss till astralplanet för att leva där, må vi gå ett steg utöver detta plan för att få greppet om vår uppnådda position. Vi har fått lära att känslan är underlägsen tankekraften. Känslan driver bort förnuftet, om den ohämmad får råda, då däremot förnuftet, när det sättes i högsätet höjer känslan till ett högre plan.

Om vi därför mottar Gralens kraft med visheten rådande i sinnet, är det likgiltigt om vi ser eller inte se dess utstrålning. Dem

skall i första hand uppfattas med den högre känslans förståelse, därnäst kommer värdet i ett skådande till sin rätt.

Att ta emot kraften som strömmar ut ur Gralen öppnar sinnet för en rätt kamp. Hågen stärkes att strida mot okunnigheten, det är den som fört släktet in i labyrinter av villfarelse. Lär känna lagen för det kosmiska skeendet, då grips man inte av fruktan, då ser man att där härskar Kärlek-Vishet. Den rätta kunskapen, inhämtad sedan vi lämnat de förvirrande känslornas plan är av samma slag som den Kärlek, vilken utövas på våra Mästares höga sfärer. Det är i det sinnet som Gralens utstrålning ska tas emot, då känner vi den som kraft och sinnet renas och stärkes långt mer än om endast strålar av ljus når vårt öga.

Så låt oss först och främst lära oss att känna kraften, låta den fylla vårt väsen. Låt oss ge ut av den mäktiga energi, som utan att avta är att hämta ur dess inre.

I VISSHETEN SKA VI LEVA

Man kan fråga sig hur många av de människor man möter var dag, som vet och känner vad de tror på ifråga om andliga ting. En undersökning skulle säkert ge en skrämmande bild av verkliga förhållandet. Om man frågar mannen på gatan om han tror på Gud, svarar han : vad menar ni med Gud? Det finns ingen som kan veta vad det är som utlöser skeendet i tillvaron.

Kyrkan ställer sig högst ovetande, när man ber om en definition på begreppet, i regel framställes någon sentimental omskrivning på frågan och den spörjande är mer förbryllad än förut. Om man ger mannen ifråga det svar som brukar ges i den religiöst klartänkande gruppen att Gud är allt som finns, eller förkortat: Han är allt och vidare HAN ÄR, så kan man få det svaret att allt är mekaniskt verkande krafter. En stor maskin, som utförde alla ting, det skulle Han då vara. Om man i ordet maskin inlägger fullkomning, är det inte en helt felaktig definition, men något saknas i maskinen, som finns i det som är Gud, Kärleken och Visheten. Viljan och Skaparkraften kan vi måhända finna i senare tiders datamaskin, men knappast Visheten, ty ingenting kommer ut av den, som inte först inarbetats i dess inre. Med detta upphör också all likhet.

Vi kan förstå att ingen av de egenskaper vi äger, kan saknas hos Gud, lika lite som datamaskinen kan alstra ting, som inte finns som potens i dess inre. Eftersom kärlek och tänkande förmåga - om än inte vishet - finns hos var och en av oss, måste i den skapande kraft som mannen på gatan vill finna i maskinen, som han jämför med Gud, där måste vi finnas denna tänkande kraft jämte kärleken, som vi söker. Men den saknas.

Även jämförelsen mellan oss människor och datamaskinen är haltande, ty även om det står i mänsklig förmåga att åstadkomma en maskin med tankekraft, kan kärleken inte alstras ur densamma. Vi måste först själva äga kärleken till full evidens, för att förstå vad som krävs av en i kärlek skapande kraft, och när vi är där, är vi också färdiga att skapa liv i kärlek, i tanke och vilja.

Hur de barn vi skapar blir till och växer upp till färdiga människor vet vi ingenting om ur högre synpunkt sett. När vi lärt den läxan, kan vi skapa alla former av levande väsen med vår vilja i kärlek och vishet.

Detta är att ha hunnit fram till enheten i Gud, och de väsen som genom vår skaparkraft så blir till, de blir fulländade, därför att

den Högste är utgångspunkten för deras tillblivelse, i det att vi då är ett i Honom.

Det som här framlägges kan förstås av var och en. Gud behöver i sin skapargärning hjälpande krafter, och när människan är fulländad tar Han henne i sin tjänst och hon blir till Hans medarbetare.

När vi förstått vad det innebär att Han upphöjer det mänskliga till att bli ett med Hans väsen, bli en del av Honom, och undervisar henne i skapandets hemlighet, och vi samtidigt betänker att tredje principen av den gudomliga treenigheten är Den Helige Ande, förstår vi att denna tredje princip är av samma slag som de väsen Han framställer. Detta innehåller en djup sanning, en hemlighet av största värde är förborgad i detta avslöjande.

Därför ska vi upprepa det sagda. Den skapade människan blir till skapare och framställer i sitt till skaparkraft upphöjda tillstånd nya skapade varelser.

Människan är alltings mått, det vill säga, hon är det mål alla väsen uppsatt som sitt att uppnå, varje naturrike är en del av det blivande mänskliga naturriket. Därför kan vi se Den Helige Ande som ett högt utvecklat mänskligt väsen, som alstrar sig själv i kärlek. Nedfört till jordeplanet motsvarar det barnets födelse i kärleken mellan man och kvinna.

Vi vet att allt återfinnes i allt. Det högsta återgives i ny gestalt nedfört till lägsta planet. Det är en kopia i smått av den Högstes handling i Kärlek-Vishet.

När vi i vår förmåtenhet yvs över våra uppfinningar och beundrar datamaskinen vi åstadkommit, och denna framställer nyttiga ting, är det den Högste som återger sig själv i lägre gestalt, sammanfattande i sig allt. Maskinen har sin begränsning på grund av de förgrovade vibrationerna, men är av högsta klass om vi blott med vår vilja låter den framställa produkter i renhet.

Förstörelseredskap ur maskinens hand vittnar om Lucifers inblandning i sammanhanget. Han har sin stora uppgift, den är honom given av högsta Viljekraften och den består i att lära människan att växla om på sin väg från nedstigandet i den mörka materien tillbaka upp mot ljuset. Längtan efter denna vändning tänds inom henne genom lidandet, som är en följd av Lucifers inträde i vår värld.

Vändningen medför krav på offer och detta ger lidande, men om viljan är stark gör kärleken och visheten resten. Människan reser sig och når riken, där hon blir ett med skaparkraften. Så ser vi den ena evolutionen avlösa den andra, vi ska lita på sanningen i detta, och i den vissheten ska vi leva, röra oss och ha vår varelse. Vi ska förstå att detta kretslopp inte är utan mening, att allt har en djup innebörd. Vad vi strävar att nå är den eviga vilan i Gud. Vi når dit när kretsloppens alla kretslopp ändat i en syntes av högsta potens.

Denna vila i Gud är det som buddisten talar om, det är hans nirvana, som Österns vise söker sig fram emot. Det är vårt himmelsrike, om vilket vi har så svaga begrepp att det kan kallas okunnigheternas okunnighet, i den form vår kyrka beskriver det. Det är något vi först ska gripa med vår intuition, så ska vårt tänkande Jag fatta det och bli herre över det med intellekt och känsla. Det är inte något som ska tillhöra kommande tider att förstå vi ska idag kunna nå det, om vi blott vill ge oss in i tänkandets labyrint, följa den röda tråden och från centrum, där hemligheten avslöjas, nå andra sidan.

Att förstå är att acceptera, och den som vet och lever i vissheten äger den frid som frigör. Ingen oro stör hans sinne. I vissheten om Kärleken och Visheten som Skaparkraftens ursprung i en viljeakt hos Gudomen har han gripit allt i fullkomlighet.

Detta är att behärska livet. En sådan visshet må erövra oss. Ingen annan tanke ska nå vårt inre än denna enda allt omfattande. Allt blir det vi gör det till, i en fullkomnad tanke blir det till fullkomlighet. I denna visshet ska vi leva.

SANNINGEN GER FRIHET

Alla känner vi längtan efter att förstå meningen med det som sker med oss. Klarhet vill vi nå. Kravet på psykologisk inblick i förloppet må tillfredsställas, det som rör vårt liv vill vi fatta innebörden i.

Sedan alla begrepp om "varför" klarlagts känner vi oss nöjda, även om tolkningen ger oss en bitter bild av verkligheten. Att veta sanningen tillfredsställer, därför att vi frigöres från ovisshetens press. Vår tvekan upplöses och blir till visshet.

För att nå frihet från fruktan måste vi höja oss över det begränsade. Det är i den timliga världen osäkerhetstillstånden har sin hemvist. I det ändliga råder ovisshet, därför att helheten tappats bort. Vi måste finna fortsättningen på den kedja av orsak och verkan, varav vi här på jordeplanet skönjer endast en ensam länk. Vi får aldrig glömma att den länken är en del av den stora helheten, och när vi funnit fortsättningen på kedjan och ser hur den slutes i enheten, då har vi funnit sanningen, och i den slutna kedjans enhet når vi frihet, därigenom att vi vid mötet med ursprungslänken kommer ut i nya sammanhang, som öppnar vidder förut aldrig anade.

Alla som vill nå Sanningen söker detsamma. Vi får välja vilken väg som passar oss bäst, men vi får besinna att det nya aldrig får binda oss, så att vi slutes in i vår egen tränga begränsning. Vi kan välja kunskapens väg, den leder till vishet eller andaktens väg, den leder till kärlekens fullkomning, eller alla helst kombinera dem båda och nå Kärlek-Vishet.

Det har under sista årtiondet i Västerlandet blivit modernt med en ny form av sökande efter sanningen och friheten, det är meditationens väg. Där gäller det att gå in i sitt väsens dolda rum och genom koncentration skilja de lägre kropparna från de högre och i frihet nå de kosmiska vidderna.

Då inställer sig frågan: är vårt psyke av samma konstitution som österlänningens, som i århundraden med framgång följt denna väg? Om svaret är jakande är allt gott och väl, om inte bör vi forska vidare.

Mycket beror på kvalitén hos den som leder och undervisar om sättet för meditation. Om han är driven av osjälviskt begär att tjäna utan tanke på egen vinning, om han befinner sig i rätt inställning till andevärlden, om hans uppdragsgivare är av hög andlig klass och han obetingat följer dennes intentioner, då kan man våga gå i god för ett högt värde hos denne man.

Men inte alltid nås det eftersökta under meditationen, kanske kan det sägas att det tvärt om sker ytterst sällan. Tänkandet kan råka vilse och då blir vägen lång tillbaka till klarhet i begreppen och en sund inställning till den belägenhet man råkat in i.

Alla vägar mot sanningen är berättigade om kraven uppfylles för rätt handhavande av inneboende resurser. Samma villkor gäller här som för allt andligt arbete: luttrande rening av kroppen, själen och anden. Fysisk reningsiver, sanningskärlek samt frihet från alla band.

Först har vi kroppens rening, som består i rätt diet, där villkoren är olika för olika individer, drycken ska vara fri från stimulerande medel, allt bruk av nikotin avfärdas. Bad, gymnastik och sport är ting, som inte får åsidosättas.

För det andra: om sanningen ska nås, måste sanning talas. Endast det ska sägas som vi kan stå för inför en prövande, högre domstol. Gäller det så att försvara det vi högst älskar ska till varje pris sanning talas. Sker inte detta, råkar den vilse som söker sig in i sitt inre för att nå frihet.

Frihet från alla band är tredje villkoret som måste uppfyllas, det är andens krav. Jordelivets begränsade utrymme binder oss lätt i band, om vi inte uppmärksammar faran. Kanske har vi mött en ledare, som vi sätter högt, vi vill tro att han äger alla förutsättningar att kunna leda oss mot målet. Han känner vår längtan, vet att hans makt består i viljekraften i tanken. Hans Jag ropar högt på att få äga elevens tillit, han begagnar sig av sin makt och binder med en tråd så stark att endast en högre makt kan skära av den.

Med den tråden binder han en kedja om elevens hals, och den som låter sig så bindas känner det som ett grepp om strupen, om hans frihetslängtan är av rätt halt. Varom inte, känner han sig trygg under greppet. Av egen kraft kan han inte bli fri, när han så vill, hans förmåga till självständigt handlande är fjäftrad.

Lösgörandet från bandet måste ske med hjälp av dem som ser sanningen, det är deras plikt att verksamt ingripa och utan att egenmäktigt påverka hans fria vilja inge honom tro på egen förmåga att övervinna. Den som lärt rätt frihet att handla utan tvång av lagar och bud kan hjälpa honom att bli befriad.

Vi må förstå att det mål som understundom kan uppnås vid meditation, även av dem som inte uppfyller villkoren, är en form av vishet som hör hemma på lägsta planet i detta plans andliga begränsning. Den kosmiska sanningen framstår för sökaren som Alltets högsta fullkomning, ty så är lagen för skeendet utformad. Människan känner befrielse för att strax därpå inse att nya vägar öppnar sig som kräver hårt arbete för att forceras. Denna lag gäller vid uppnåendet av högsta tillståndet inom varje plan, ständigt nya vidder öppnar sig för blicken, men ju högre anden når, dess mera vishet erbjudes honom.

I Gralsväktarnas Samfund går vi en annan väg mot klarhet, även om vi inte underskattar ett rätt bruk av meditationens väg. Inte heller söker vi hindra någon att välja det som bäst passar honom och det må påpekas att meditationens väg väl kan kombineras med arbetet hos oss. Vi går över kunskap och människokärlek och målet är högsta Kärlek-Vishet i förening med Gudomen i statisk vila i bindu. Såsom ett med den evige anden i tidlös harmoni ska vi möta en vila, som är tankens arbete med planläggandet av nya skapelsers utströmning i oändlighetens eviga vidder.

Detta är den frihet som Sanningen skänker.

GENOM SEKLER AV OKUNNIGHET

Det mentala, förnuftet, tänkandet har haft ringa del i deras handlingsmönster, som varit vår världs ledare under århundraden som flyktat. Kyrkans män har med skärpa framhållit att religion är känsla, tillbedjan, tro och andakt. Kunskap om andliga ting hör inte till den kristna religionen. Sådant förvillar sinnet och driver bort den ödmjuka underkastelsen under den gudomliga lagen. Bibeln säger så, alltså måste det vara så.

Bland vår världs religioner står kristna kyrkan i detta hänseende i särklass jämfört islam och judendomen, vilka alla hämtat grunden för sin tro ur Gamla Testamentet. Hur denna vilseledande doktrin har uppstått är inte svårt att finna. Maktbegäret är den drivande kraften, det är samma drift som ser till att de underkuvade ländernas folk inte får lära skriva och läsa. Kunskap sätter sinnet i uppror mot överheten och den som vill härska får övervaka att undersåtarna hålls nere i okunnighet.

En följd av detta tillbakahållande av den mänskliga utvecklingen från kyrkans sida har blivit att inte heller dessa ändens män utvecklats sitt vetande, bundna som de är under lagen om underkastelse under Ordet. De har hållit sig till studier av det som hör kristna livet till, grunderna för deras eget tänkande. Allt inträngande i andra folkslags religioner har varit dem undanhållet, som hedningar har dessa folk betraktats.

Det är uppenbart till vilka felslut dylikt tänkande leder. Kanske ser vi en ljusning härvidlag dessa sista dagar? Otvivelaktigt börjar de skönja värdet i andras tro och tänkande, men så svår har försummelsen varit att det eftersatta blir svårt att inhämta.

Vad heter den makt som så behärskat kristenheten? Det är Jahve, Israels stamgud, ett andeväsen med härsklystnad som drivande motiv och som upptogs av detta folk att vara deras ledare. En stammens härskare, som inte tvekade att slå ned på alla som inte stod på hans folks sida. Däröf vittnar många kapitel i Gamla Testamentet. Han var en mäktig herre, som kunde hålla judarna i schack under årtusenden och som ännu utövar sin makt över dem. Vi ser exempel på detta i det faktum att den rättrogne juden ännu i dag låter omskära sina söner, en sedvänja som deras Jahve införde redan på Abrahams tid. Det skedde för att stadfästa löftet han gav att vara detta folks gud och de skulle vara hans egendomsfolk. Självöverskattning var det utmärkande draget hos denne herre, självöverskattning blev också hans folks karaktär, och detta trots att de slagits ned i många hatfyllda sammansvärjningar med försök till utrotning.

Kristus såg deras felaktiga inställning till Jahve, han arbetade på att öppna deras ögon och talade om Fadern, som älskade alla sina barn lika högt. Utan tvivel visste folket att Han syftade på en högre makt, vars egenskaper vida överglänste denne deras gud, men så stor var faran i att säga något om denne, vars krav på tillit var utan gräns, så noga vakade Stora Rådet över vad som predikades att Hans möjlighet att nå de djupare leden inte var stor. Det tillkom apostlarna att föra Kristi tanke vidare, men de har inte förstått sin uppgift rätt, eller varit ur stånd att verka i rätt anda beroende på att de var väl övervakade även under sina resor i främmande länder.

Kristna kyrkan har bundit sin tro vid samma Jahve under motivering att det endast finns en Gud, och så har de accepterat honom precis sådan han är utan att betänka att han öppet förfäktar att judafolket är hans utvalda folk framför alla andra.

SEGERN ÄR VUNNEN

Varje människa i världen har en uppgift sig tilldelad, som är ett värdefullt band mellan henne och hennes Gud. När full förståelse nåtts över det som utgör vårt arbetsschema, när vi fått grundlig klarhet i hur allt lagts upp för att ge ett gott resultat, då är en stor del av arbetet slutfört. För vad är det som ger oss ångest och vållar osäkerhet om inte ovissheten hur problemen ska kunna lösas. Vi har fått redogörelse över händelsernas sammansättning, vi har sett vad som krävs av oss för att bringa rättelse i all mänsklig skadegörelse över jorden, nu kan vi sätta i gång uppröjningen och göra allt färdigt. När vi ser hur slutresultatet gestaltar sig, då vet vi.

Vår kunskap om tingen har nått denna punkt, vi har fått klarhet. Vi vet varför vår kyrka misslyckats i att ge svar på påträngande frågor, visheten har saknats. Låt oss då sprida vetandets evangelium ut bland folken för att segern ska bli vunnen. Folken ska lära söka den Högste, Han har aldrig övergivit oss, alltid funnits i vår närhet även under århundraden av irrfärder genom okunnighetens djungler. Vi ska lära alla förstå att var och en av oss går genom inkarnationernas långa kedja, återvänder från andevärlden tillbaka till jorden, där vi ska leva för att lära Sanningen. Vi ska förstå att kunskap leder längre än blind tro, tänkandet ger mer än slavisk underkastelse.

Renhet i sinnet krävs för att målet ska uppnås, en renhet som består i frihet från avund, från hatkänslor och hämdbegär, från allt det som utgör grunden för luciferisk påverkan. Den som fått upp ögonen för denna enkla sanning, vet hur han ska leva, hur hindren ska överbryggas och den fria vägen till framgång bli funnen, en framgång som betyder herravälde över enfalden i världen.

Den som vet att först slå ned på det egna Jagets motstånd, bestående i osäkerhet och tvivel, når snart ut över sitt eget väsens begränsning. Den som behärskar sitt eget Jag, råder över mycket. Viljan att handla rätt är första steget, tilltro till det rättmätiga i målsättningen är nästa steg, och när verket grips an har vi segrat över den fiende som heter okunnighet. Dess gissel ska inte längre svingas över våra huvud, vi går fria, därför att vi känner frihetens rätta väsen.

Det betyder ingenting om den skara vi lyckas entusiasmera är liten ingen räknar den, det är styrkan i tanken som mätes. Det är i tankekraften segern är att finna. Tänkandets kraft är måttstocken på vår överlägsenhet över fienden.

Så som mannen på den vita hästen i Uppenbarelseboken kan vi säga: SEGERN ÄR VUNNEN, VI GÅR UT ATT SEGRA.

ALLTID REDO

Ett maningsord, som ger genklang över världen: var redo. Dröjsmål är fiende till all sann framgång, när vi villigt griper oss an med det som förelagts oss, då ger vårt arbete resultat.

Den som känner mönstret för kommande dagars lägsta plan, vilket ersätter det vi numera lämnat, vet att overksamhet är namnet på dess utgestaltning. Det är deras öde, som där har att tillbringa sin tid i och för utveckling mot högre tillstånd, att kämpa mot den tillbakahållande kraften, den som vill se livet ödeläggas i dådlöshet. De utför ett uppdrag tilldelat dem av den Högste, de har att balansera de högre planen, och vi må se på deras mission

med förståelse för dess rätta värde. Samtidigt ska vi hjälpa dem att komma igenom, inge dem mod och tillförsikt, och när allt är slutfört föra dem upp mot en ny arbetsuppgift, den som heter övervin-
nelse.

Varje plan är polariskt mot det nästföljande. Så som lägsta planet är överksamhet under negationens tecken, ska det föras upp mot en förlösande verksamhet, som är befrielse från oket.

Den mänskliga utvecklingen får ses som en färd ner i mörkret och ett upplyftande mot ljuset. Utan mörker kan vi inte uppskatta ljuset, utan felaktiga handlingar kan vi inte fatta rätt målsättning. Om inte självisk ävlan härskar på låga sfärer, kan vi inte förstå kärlekens gränslösa makt. Sådan är lagen, genom motsatsernas spel lär vi uppskatta det positiva i tillvaron; skönheten i naturens skiftningar ser vi först när de båda företeelserna storm och regn växlar med stillhet och flödande solsken. När kylan biter sig in i alla livsformer och ger död och kala vidder till rest, gläds vi åt våren när den kommer med värme och grönska. När sinnet möter känslökyla från omgivningen, vaknar glädjen inom oss vid mötet med en vänlig handtryckning i förståelse och sympati.

Sådant är livet. Motsatserna skapar förutsättning för rätt kunskap om vishetens väsen. Kärleken förnimmar vi, när dess motsats utövar sin verkan över oss, och vi så möter en sann vän.

Så gläd dig över dessa motsatser, som håller sinnet i jämvikt. Förtörnas inte över motgången, tag emot det av ödet framräckta och lär dig av det du får dig tilldelat att se hur mönstret för din levnads väv breder ut sig inför dina blickar. Allt är givet ur Skaparns hand, allt har en innebörd, och sök finna ut vari dess mening ligger. Den erfarenheten är Visheten själv i upphöjd, majestätisk framställning.

Kärlek-Vishet är namnet på den röda tråd som går genom vår tillvaro. Allt är av samma slag i varierande mångfald. Det mörka såväl som det ljusa, sorg likaväl som lycka. De mörka inslagen i väven ger relief åt framställningen, du finner det om du lär dig se bilden i rätt belysning. Sörj inte över det du inte förstår. Det är en svaghet du har att övervinna, och när ljuset strålar över det ej förstådda, förvandlas din okunnighet och övergår i vishet och så är målet nått.

Var redo att ta emot den gåvan.

BJÖRKEN

av GULLI BERGVALL

Långt innanför årsringars ändlösa tal
ligger glädje förborgad och uppenbar,
ett med mitt väsen, min ursprungsbild.
Jag lyssnar inåt till tonen av glädje,
lyssnar och växer i höjd och omfång -
min vita stam stiger upp, så skimrande ljus,
som vore den gjord av flöjtens toner.
Och jag lyssnar åter och åter, tonar mig in -
och min lätta krona breder kring grenarna
sina ljusa klanger, sina rena ackord av bladverk,
min glädjes glädje som stigit ut ur det inre
och tagit form och gestalt.